

tetlen, páratlan varázsát, nem maradna már semmi szín a palletámon; és szegény művész mit tehetne mást, mint hogy az oltárképre nyomja, egészen az utolsó csöppig, reménytelen szívének rejtett lángolását.

Az így elkészült kép pedig ott állna majd egy oltárfülkében, a keresztútjánál, és annyi alázattal örködné, mint a többi, virágzó cukornádföldek selymes tengerén vagy banánfáknak roppant legyezőin.

És nekem az lenne jutalmam, hogy csodálhatnám az én kreol Madonnám, abban a csöndes órában, mikor este hull az ismeretlennevű óriás fákra, második éjet terítvén a trópusi erdő éjszakájára, s kigyúl izgatott tücskök kába kórusa, melyre a fénybogárkák, mint holdbéli harmat csöppjei, végtelen ziporkáikkal felelnek...

Olaszból fordította *Gáldi László*.

GERÉZDI RABÁN:

JAM LUCIS ORTO SIDERE . . .

A fák fölé emelt fel a hegy éle,
mint tiszta ostyát a pap ujjai.
Szeretnék halkán felujjongani
s kacajom szertehinteni a szélbe,
mint kisgyermek, ki szíre-szóra henceg.
De nézd, a fákra rácsurrant a vér,
csitt-csatt, csörögve hullik a levél,
s az ég alján már jó az ifjú herceg.
Mindjárt itt lesz! Csupa ujjongó lázas
öröm tüzében izzik a világ.
Rőten ragyognak fel a szalviák.
Az ujjai már itt a fason
dalolnak. Hull a fák fagyos dere.
És én,
ahogy dalol a fény,
mint ősem Szent Hrabanus egykoron,
(ha Fuldára a hajnal leosont,
Laudesről jövet a csendes folyosón,)
pirosló arccal, Lélekkal tele,
a Prima himnuszát mormolgotom:
Jam lucis orto sidere...